

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

УДК 342.2

ВЛАДА ЗАКОНУ І СИЛИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

**В.В. ГАЛУНЬКО, доктор юридичних наук, професор,
Національний університет
біоресурсів і природокористування України¹**

У статті визначено, що в умовах сучасної державно-правової дійсності тріада – влада, закон і сила є нерозривно зв'язаними. Доведено, що без сильної української влади неможливо здійснити антикорупційну та економічну реформи, забезпечити права, свободи й законні інтереси громадян, захистити Україну і країни-учасниці ЄС від військової російської агресії.

Влада, закон, корупція, країни-учасниці ЄС, реформи, Росія країна агресор, сила.

Віссю, навколо якої обертається все політико-правове життя, є влада. Вона повсюдна й пронизує всі структури суспільства, виступаючи його цементуючим елементом, підтримуючи внутрішню цілісність, організованість та ієрархічність суспільних відносин. Суспільство, полишене влади, пронизане хаосом.

Події в Україні, які розпочалися 30 листопада 2013 р. із побиття спецпідрозділом міліції «Беркут» студентів, які з 21 листопада 2013 р. протестували проти розпорядження Кабінету Міністрів України про призупинення процесу підготовки до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом [1], привели до перемоги революції Гідності [2; 3]. Однак через військову агресію «Руського миру» український народ вступив у Вітчизняну війну за свою незалежність [4; 5]. Паралельно органи виконавчої влади ведуть війну із корупцією та популізмом (хоч поки що безуспішно).

З метою досягнення перемоги у цих війнах виникає потреба по-новому проаналізувати категорію «влада» у сукупності із «законом» і «силою». Оскільки від їх розуміння громадянами, вченими, політиками та воїнами – захисниками вітчизни багато в чому залежить наша перемога перед зовнішнім ворогом та корупцією і популізмом всередині країни.

До проблеми теорії влади звертали увагу великі мислителі минулого: Сократ, Томмазо Кампанелла, Бенедикт Спіноза, Жан-Жак Руссо, Томас Гоббс, Фрідріх Ніцше, Макс Вебер, В.К. Липинський, С. Оріховський-Роксолан та багато інших, а також сучасні вітчизняні вчені теоретики права й політологи – В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, Т.Г. Андрусяк, В.П. Андрущенко, О.В. Бабкіна, В.М. Бебик, І.М. Варзар, А.А. Коваленко, А.М. Колодій, В.В. Копейчиков, М.В.

Кравчук, Т.Л. Оленченко, А.Ю. Олійник, В.М. Піча, І.В. Процюк, Ф.М. Рудич, Л.П. Самофалов, О.Ф. Скакун, О.М. Скалозуб, О.В. Сурілов, Г.О. Федоренко, В.В. Холод, М.В. Цвік, Ю.Ж. Шайгородський та ін. Проте сучасні політико-

правові реалії вимагають по-новому проаналізувати співвідношення влади і закону та влади й сили.

Мета статті полягає в тому, щоб на основі теорії права і політології визначити співвідношення категорій в органічній тріаді (влада, закон, сила) на сучасному етапі розвитку України в умовах військової агресії Росії та здійснення реформ всередині країни.

Згідно із тлумачним словником української мови влада – це право керувати державою, політичне панування; керівні державні органи, особи, що мають урядові повноваження; право та можливість розпоряджатися, керувати ким-, чим-небудь, сила чого-небудь, могутність [6, с. 701]. Влада – слово, що використовується в українській мові для назви кількох різних, але взаємопов'язаних понять: право та можливість керувати, розпоряджатися чимось або кимось; політичне панування, політичний устрій; державна влада (судова, законодавча, виконавча), військова міць (військова влада). Найзагальнішим та основним є найперше визначення, а наступні – його специфічними відображеннями [7, с. 409].

У політологічній літературі існують різні підходи до визначення влади. Така різноманітність пояснюється як складністю та багатоплановістю самого поняття, так і неоднозначністю, суб'єктивністю його розуміння. Свідченням останнього може слугувати наступний приклад – оскільки в англійській мові слово *power* означає не лише владу, а й силу, енергію і навіть електричний струм, то для багатьох англomовних дослідників цілком природним є розгляд влади саме як сили, дії, поштовху. Тому в науковій літературі існує декілька визначень поняття влада: біхевіористська – влада є певним типом поведінки, заснованим на можливості зміни поведінки інших людей; телеологічна – влада як досягнення певних цілей, отримання запланованих результатів; інструменталістська – влада передбачає можливість використання певних засобів, зокрема насильства для досягнення певних цілей; структуралістична – влада визначається як певного роду особливі стосунки між керівником і підлеглим у ситуації управління, однак ці стосунки є значною мірою знеособленими. Влада розглядається як безособова властивість будь-якої соціальної системи; влада – як вплив одних на інших; конфліктна – влада це позиція панування, пов'язана із здатністю окремих груп і індивідів контролювати механізм розподілення дефіцитних суспільних цінностей навколо розподілу яких існує конфлікт; вольова – як вірогідність того, що один діяч у суспільних взаєминах проявить свою власну волю всупереч опору інших. При цьому треба розуміти, що наведені визначення не є взаємовиключними. Акцентуючи увагу на різних аспектах влади, вони взаємно доповнюють одне одного [8; 9].

Якщо розглядати підстави, на яких тримається влада в людських суспільствах, то можна виділити три типи влади (примусова, психологічна, економічна). Найбільш поширеною є примусова влада. Вона може бути як

легітимною, так і нелегітимною. До першої слід відносити таку владу, яка добровільно приймається більшістю підлеглих, без спонукання до послуху шляхом погроз, утиску тощо. Індивіди сприймають таку владу виправданою, хоч шляхи й підстави виправдування й мотивація підкорення авторитетові влади можуть бути різними. Прикладом нелегітимною влади є функціонування проросійських терористичних організацій, так званих ДНР і ЛНР – це влада грубої сили озброєних осіб, які знущаються над людьми, примушують жити їх за

правилами «Руського миру» [10]. У цих об'єднаннях в один день закон перестав існувати. Соціальний запряцював через силу зброї. Вбивці, злодії, грабіжники – тепер еліта їхнього суспільства, керівники республіки. Чесні, порядні люди змушені переховуватися, щоб не стикатися з бойовиками, поліцаями, російськими військовими. Вони не живуть, вони виживають кожен день, без грошей, без роботи, без закону, без права, без суду, в будь-яку хвилину ризикуючи бути вбитими, побитими, пограбованими [10].

Закон – це нормативно-правовий акт вищого представницького органу державної влади або народу, який приймається в особливому порядку, регулює найважливіші суспільні відносини, виражає волю, інтереси більшості населення, має найвищу юридичну силу щодо інших нормативно-правових актів, загальнообов'язковий для всього населення і держави та охороняється державною владою [11, с. 50]. Влада закону (*power of law*) – це реальний вплив постанов і актів державних органів на життя, долі людей, стан держави; необхідна умова нормального життя [12]. Іншими словами, в нашому дослідженні у дуалізмі влада і закон ми будемо розуміти закон в широкому розумінні, як усе чинне законодавство.

Влада і закон з погляду правознавства завжди є взаємопов'язаними поняттями. Адже згідно з теорією позитивізму законодавство завжди є рішенням правотворчого державного органу, а невід'ємною ознакою будь-якої держави є наявність професійної публічної адміністрації, яка наділена функціями законодавчої або підзаконної правотворчості. Отже, з погляду правознавства влада і закон є двома сторонами одного явища, вони нероздільні.

У відповідності до тлумачного словника української мови сила – це здатність живих істот напруженням м'язів робити фізичні рухи, виконувати різні дії; фізична енергія людини, тварини; фізична здатність або можливість робити, здійснювати що-небудь; фізичний вплив, насильство; життєва енергія, життєдайність кого-, чого-небудь [13, с. 163]. Найбільш розповсюдженим у юридичній літературі є визначення влади як сили, що з допомогою авторитету, заохочення та примусу має здатність за допомогою своєї волі впливати на інших. Більшість гуманітаріїв вважають, що влада, закон і сила є нероздільними, однак сучасний американський вчений Н. Річард переконаний, що закон може існувати без підкріплення силою, коли існує взаємний інтерес, або суб'єкти права добровільно відповідно до закону самотійно або через суд вирішують юридичні спори, не доходячи до застосування примусу [14]. Без всякого сумніву, підхід Н. Річарда є правильним, проте тільки для випадків добровільного дотримання суб'єктами права своїх обов'язків один перед

одним, а таке притаманне для суспільства із високим рівнем культури, зокрема країн-учасниць ЄС, США, Канади, Австралії. Для тоталітарних країн такий підхід є винятком із правил. Так, російські вчені вважають, що влада в своєму існуванні спирається на певний механізм досягнення поставлених цілей, одним із елементів такого механізму виступає примус [15].

Відповідно до Статуту ООН та Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 3314 «Визначення агресії» від 14 грудня 1974 р. Російська Федерація є державою-агресором [16], і з таким сусідом ми маємо існувати, точніше, воювати за допомогою військових, ідеологічних, політичних, економічних та юридичних засобів. Для їхніх терористичних організацій на нашій території (ДНР

і ЛНР) нічим не обмежена сила стала основним чинником досягнення своєї мети – безумного панування «Руського миру» та збагачення лідерів терористів. Для

реалізації цієї мети вони доводять до голодної смерті тисячі знедолених громадян, а голодні бунди розганяють силою [17], здійснюють терористичні акти шляхом масового знищення громадян зброєю масового враження [18].

Усе це здійснюється під прямим ідеологічним військовим та економічним прикриттям Росії, яка грубо порушує усі існуючі норми міжнародного права, насамперед основоположний Меморандум від 5 грудня 1994 р. про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, в якому сама Російська Федерація і Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії й Сполучені Штати Америки підтверджують їх зобов'язання домагатися негайних дій з боку Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй з метою надання допомоги Україні як державі-учасниці Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, що не володіє ядерною зброєю, в разі, якщо країна стане жертвою акту агресії або об'єктом погрози агресією з використанням ядерної зброї [19]. Інших міжнародних угод між Україною та Росією, і так званих «Мінських домовленостей» про припинення вогню та відведення важкого озброєння від лінії військового зіткнення [20].

Аналіз ігнорування Росією норм міжнародного права і міжнародних договорів, на жаль, підтверджує слова Отто фон Бісмарка: «Угоди з Росією не варті й паперу, на якому написані». Росія розуміє лише силу. Росія може дотримуватися норм міжнародного права тільки під тиском сили, причому не політичної чи економічної, а військової. Адже більшість її громадян апіорі не визнають західні цінності і практично сповідують ідеологію «Руського миру», основною якого є право сильного на пригнічення більш слабких – переваги публічного (общинного) інтересу перед правом людини на індивідуальність.

Відповідно треба розуміти, що без опору «рашизм» не спинити, його агресія буде продовжуватися до тих пір, поки він не загарбає усі території, на які мав право СРСР згідно з рішеннями Ялтинської конференції (1945 р.). Іншими словами, якщо Україна за допомогою ЄС, США та інших країн військовою силою не спинить російські орди, наступними будуть країни

Прибалтики, потім – Польща, Болгарія, Румунія, Словаччина, Угорщина, і російські танки знову зупиняться на кордоні колишніх НДР і ФРН.

Героїчна Українська Повстанська Армія та оновлені Збройні сили України й інші військові формування показали, що ми вміємо воювати навіть в умовах значної переваги ворога. Для того щоб не пропустити «Руський мир» вглиб нашої території та країн-учасниць ЄС, потрібна сила, яка може протистояти військовій, ідеологічній та економічній агресії Росії. Ця сила має бути легальною, насамперед в очах громадян України та більшості громадян і підданих демократичних країн.

Що стосується легальності влади громадянами України, то вона має підтримуватися громадянами, однак наша влада, яка прийшла на початку 2014 р. завдяки Майдану, є не ефективною. Ця неефективність полягає в тому, що вона не є сильною. За рік не здійснено жодної успішної реформи, хоча більшість із них не вимагають значних коштів, передусім не проведено судової реформи.

Судді корупціонери, сепаратисти, а то й просто безвідповідальні чиновники продовжують знущатися над громадянами, бізнесом і самою виконавчою гілкою влади. Незрозуміло, чому це допускає перша проукраїнська конституційна більшість у Верховній Раді України. За рік – жодних зрушень! Якщо більшість Верховної Ради України не стане сильною на наступних виборах, конституційним шляхом переможе так званий «Опозиційний блок».

Для цього сучасна влада створює усі умови. З одного боку, Уряд України змушений йти на непопулярні реформи стосовно мільйонів громадян (замороження соціальних виплат, збільшення цін на енергоносії та скорочення державних витрат), а з другого, – не здійснює реформ щодо свого апарату. Міліція України, Прокуратура України, СБУ, місцеві органи виконавчої влади практично не реформовані, люстрація припинена, Антикорупційним комітет не функціонує. Навіть після деякого скорочення діє десятків інспекцій з правом нагляду і контролю, продовжується на середньому та первинних рівнях продаж посад, ліценцій, дозволів і проведення замовних тендерів. Усе це, не говорячи вже про не створення умов для розвитку малого бізнесу, призводить до значного зниження рейтингу парламентської більшості.

Таким чином, законодавча влада має бути сильною, сильними мають бути по-новому створені правоохоронні органи та місцеві органи виконавчої влади, сильною має бути набрана з патріотичних юристів нова судова гілка влади, усі вони мають бути об'єднані заради проведення реформ, спрямованих на забезпечення прав, свобод та законних інтересів фізичних і юридичних осіб. Як стверджував Сократ, влада має базуватися на переконанні громадян, що вона в державі належить «кращим», тобто досвідченим, чесним, справедливим, порядним і неодмінно таким, які володіють мистецтвом державного управління [22].

У цьому аспекті потрібно згадати слова великого вітчизняного мислителя Станіслава Оріховського-Роксолана, який вважав, що спираючись на принципи теорії природного права та суспільно-договірного походження держави вирішити проблеми свободи особи та справедливого суспільства

може тільки сильна, освічена монархічна влада [22]. Зрозуміло, що в умовах сьогодення Україна не може повернутися до Гетьманату з диктаторськими повноваженнями, проте більшість у Верховній Раді України має стати своєрідним правовим диктатором стосовно сепаратистів, корупціонерів та й просто бездарних чиновників, які не хочуть чи не можуть ефективно забезпечувати права і свободи громадян та безпеку держави.

Що стосується військової агресії Росії, то українські військові мають отримати сучасну зброю. Іншими словами, вони мають бути сильними не числом, а більш ефективним озброєнням та навиками його застосування. Якщо західні країни нам її не надають, ми маємо виготовляти її самостійно. Військовий бюджет слід збільшити у разі за рахунок цільових західних інвестицій. Не зрозуміло, чому ми не розробляємо штурмовики і десантні військові літаки на основі розробок концерну «Антонов», засоби автоматичного прицільного ведення вогню на заводі ФОРД, стратегічні й тактичні ракетні комплекси на «Виробничому об'єднанні «Південний машинобудівний завод», не запускаємо ступників шпигунів, не будуємо нових власних корнетів, десантних кораблів, крейсерів, а то й авіаносців на суднобудівних верфях Миколаєва і Херсона?

Захід не хоче давати озброєння, нехай дає цілеспрямовані кошти на вітчизняні військові розробки [23]. Військові об'єднання України мають бути сильними не

тільки ідейно й організаційно, але й інженерно-ІТішно, сучасна війна – це війна технологій.

Усе викладене вище дає можливість сформулювати наступні висновки:

– у тріаді сила, влада і закон найдавнішою є сила, як фізична величина, що існує з моменту виникнення нашого всесвіту (Великого вибуху), більше 13,7 мільярдів років; влада виникає з моменту появи на планеті Земля перших соціальних живих істот (як мінімум, 228 мільйонів років), а закон знаходить невід'ємне місце у цій системі тільки після переходу людства до державно-правової дійсності, всього трохи більше 5,5 тисяч років;

– влада у соціальному вимірі – це: а) право певної політичної сили здійснювати державну владу; б) право будь-яких суб'єктів управління імперативно впливати на підвладні об'єкти управління; в) примусова сила й військова міць, які можуть носити правовий і протиправний (злочинний) характер;

– влада в людських суспільствах поділяється на примусову, психологічну та економічну, найбільш поширеною є примусова влада, що може бути як легітимною, так і нелегітимною; до першої належить влада, яка добровільно визнається більшістю громадян, прикладом нелегітимної влади є функціонування проросійських терористичних організацій, так званих ДНР і ЛНР, які засобами зброї примушують людей жити за антилюдськими нормами «Руського миру»;

– влада закону – це реальний вплив усього законодавства країни та норм міжнародного права на життя й долі людей, стан безпеки держави на

основі безумовного принципу верховенства права, влада і закон з погляду правознавства завжди є взаємопов'язаними поняттями;

- сила у соціальному вимірі – це можливість певних суб'єктів здійснювати вплив на інших осіб шляхом фізичної і психологічної сили, насильства, життєвої енергії та ін., з погляду правознавства закон і сила у вигляді легітимного державного примусу є нероздільні;

- з погляду міжнародного права Російська Федерація залишається на рівні варварського рівня врегулювання міжнародних проблем шляхом військового вирішення своїх інтересів стосовно держав сусідів, іншими словами, в основу покладено владу військової сили, при повному ігноруванні норм міжнародного права;

- силова міжнародна політика Росії базується на внутрішній ідеології «Руського миру», основою якого є право сильного на пригнічення більш слабких – переваги публічного (общинного) інтересу перед правом людини на індивідуальність;

- військову та ідеологічну агресію «рашизму» в Європу можна спинити тільки силою, в іншому випадку російські танки знову зупиняться на кордоні колишніх НДР і ФРН;

- в умовах сьогодення тільки героїчні оновлені Збройні сили України та інші військові формування, засновані на традиціях Української повстанської

армії, можуть не пропустити «Руський мир» вглиб нашої території та країн-учасниць ЄС;

- сучасна українська влада, яка прийшла на початку 2014 р. завдяки Майдану, є неефективною, яка полягає в тому, що вона не є сильною, за рік не здійснено жодної реформи, хоча більшість із них не вимагає значних коштів, насамперед не проведено судову реформу;

- якщо сучасна українська влада буде затягувати реформи, прихід до влади контрреволюційної сили, у вигляді так званого «Опозиційного блоку» у конституційний спосіб є досить передбачуваним;

- вітчизняна законодавча влада має бути сильною, сильними мають бути по-новому створені правоохоронні органи та місцеві органи виконавчої влади, сильною має бути набрана з патріотичних юристів нова судова гілка влади, усі вони мають бути об'єднані заради проведення реформ, спрямованих на забезпечення прав, свобод та законних інтересів фізичних і юридичних осіб;

- українські військові мають отримати сучасну зброю, іншими словами, стати сильними не числом, а більш ефективним озброєнням та навиками його застосування. Якщо західні країни нам її не надають, ми маємо виготовляти її самостійно за рахунок цільових західних інвестицій.

Отже, в умовах сучасної державно-правової дійсності тріада влада, закон і сила є нерозривно зв'язаними. Без сильної української (законодавчої, виконавчої і судової) влади неможливо здійснити антикорупційну та економічну реформи, забезпечити права, свободи й законні інтереси громадян, захистити Україну і країни-учасниці ЄС від військової й ідеологічної агресії «Руського миру».

Список літератури:

1. Питання укладання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їх державами-членами, з іншої сторони : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21 листопада 2013 р. № 905-р (Розпорядження скасовано на підставі Розпорядження Кабінету Міністрів України № 113-р від 2 березня 2014 р.) // Урядовий кур'єр. – 2013. – № 220. – 28 листопада.
2. Революція Гідності у контексті загальної теорії соціальних революцій : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zaxid.net>
3. Галуцько В.В. Майдан – совість і слава Українського народу / Валентин Васильович Галуцько : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://law-property.in.ua>
4. Порошенко П. Ця війна увійде в історію як Вітчизняна / П. Порошенко : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pravda.com.ua>
5. Галуцько В.В. Російський неофашизм: теоретико-методологічні засади та напрями протидії в Україні / Валентин Васильович Галуцько : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.law-property.in.ua>
6. Словник української мови : в 11 т. – К. : Наукова думка, 1970. – Т. 1 : А-В. – 800 с.
7. Етимологічний словник української мови : в 7 т. / АН УРСР. Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні ; редкол. О. С. Мельничук (головний ред.) та ін. – К., 1982. – Т. 1: А – Г / укл.: Р. В. Болдирєв та ін. – 632 с.
8. Політологія: підруч. ; за заг. ред. проф. В.Г. Кременя, проф. М.І. Горлача. – Х., 2001. – 639 с.
9. Політологія: підруч. / М.Ф. Юрій. – К. : Дакор, 2006. – 416 с.
10. Путешествие в «ДНР»: в поисках утраченных иллюзий // Влада закону : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.100p.com.ua>
11. Теорія держави і права: словник / за ред. В.В. Галуцька. – Херсон : ХМД, 2011. – 264 с.
12. Политология: Энциклопедический словарь / общ. ред. и сост.: Ю.И. Аверьянов. – М., 1993; Халипов В.Ф. Власть: Кратологический словарь / В.Ф. Халипов. – М., 1997; Головатий М.Ф. Соціологія політики / М.Ф. Головатий. – К., 2003.
13. Словник української мови : в 11 т. / ред. І.С. Назарова [та ін.]. – К. : Наукова думка, 1978. – Т. 9 : С. – 916 с.
14. Richard H. The Expressive Powers of Law / Richard H. McAdams : [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.hup.harvard.edu>
15. Петров В.С. Рецензия на статью Петренко Михаила Николаевича «О насилии и принуждении во властной деятельности» / В.С. Петров : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://cyberleninka.ru>
16. Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором : постанова Верховної Ради України від 27 січня 2015 р. № 129-VIII // Голос України. – 2015. – № 15. – 29 січня.
17. «ДНР» и «ЛНР» похоронят голодные бунты // Сегодня. – 2015. – 29 січня : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://thekievtimes.ua>

18. Черная суббота: все подробности теракта в Мариуполе // Сегодня. – 2015. – 29 січня : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.segodnya.ua>

19. Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї // Голос України. – 2014. – № 39. – 1 березня.

20. «Голос України» опублікував протокол Мінської угоди : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://podrobnosti.ua>

21. Про внесення змін до деяких законів України щодо відмови України від здійснення політики позаблоковості : Закон України від 23 грудня 2014 р. № 35-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2015. – № 4. – Ст. 13.

22. Найвидатніші філософи світу та України // Філософія: посіб. / Є.М. Причепій, А.М. Черній, В.Д. Гвоздецький, Л.А. Чекаль. – К., 2001. – С. 527–575.

23. Яреско звернулася до світової спільноти: «Не можете надати військову підтримку – надайте фінансову» : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://tvi.ua>

В статье определено, что в условиях современной государственно-правовой действительности триада власти, закона и силы неразрывно связаны. Доказано, что без сильной украинской власти невозможно осуществить антикоррупционную и экономическую реформы, обеспечить права, свободы и законные интересы граждан, защитить Украину и страны-участницы ЕС от военной российской агрессии.

Власть, закон, коррупция, страны-участницы ЕС, реформы, Россия страна агрессор, сила.

The article stipulates that in the current political and legal reality triad of power, law and power are inextricably linked. It is proved that without a strong Ukrainian authority cannot make anti-corruption and economic reform. Without the strong Ukrainian authorities cannot secure the rights, freedoms and legitimate interests of citizens.

Corruption, enforcement, EU member states, law, power, reform, Russia aggressor country.